

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/468/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112200710
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2112200710.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: V. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, K. G. E., t.č. Z. XX, I. - Z., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, Prešov, zastúpené advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 782,16 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 27. júna 2012, č.k. 17C/70/2012-39, v časti o náhrade trov vedľajšiemu účastníkovi, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaného **p o t v r d z u j e .**

Vedľajšiemu účastníkovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením konanie zastavil. Rozhodol, že žalobcovi vracia súdny poplatok z návrhu titulom jeho krátenia v sume 39,87 Eur prostredníctvom Daňového úradu Bratislava po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania titulom trov právneho zastúpenia v sume 141,79 Eur, k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia a napokon rozhodol, že žalovanej nepriznáva právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 96 ods. 1 O.s.p. v časti zastavenia konania vecne tým, že žalobca zbral písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 12.06.2012 návrh v celom rozsahu späť a konanie žiadal zastaviť a zároveň žiadal o vrátenie súdneho poplatku. O vrátenie súdneho poplatku rozhodol s použitím § 11 ods. 3, 4, 6 zákona č. 71/92 Z.z. a o trovách konania potom rozhodol tak, že žalovanej, ktorej prináležalo právo na náhradu trov konania v zmysle § 146 ods. 2 O.s.p. túto náhradu nepriznať, pretože si ju neuplatnila, ale priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej, pretože mal za to, že na základe späťvzatia návrhu žalobcom, žalobca zavinil, že sa konanie muselo zastaviť. Náhrada trov priznaná vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej predstavuje odmenu za úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia 10.02.2012, podanie odporu, tzn. 2 x 51,45 Eur = 102,90 Eur, režijný paušál 2 x po 7,63 Eur = 15,26 Eur k tomu DPH v sume 23,63 Eur a tak náhrada trov konania priznaná v súlade s § 10, 14, 16, 18 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. predstavuje sumu 141,79 Eur.

Proti tomuto uzneseniu výlučne v časti priznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v časti rozhodnutia o náhrade trov konania vedľajšiemu účastníkovi zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná a zároveň si uplatnil náhradu trov konania v odvolacom konaní vo výške 19,12 Eur za 1 úkon právnej služby vrátane režijného paušálu a DPH za podané odvolanie. Zastáva názor, že vedľajší účastník Združenie na ochranu

spotrebiteľa musí sám z podstaty svojej existencie byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach a samotné združenie má vo svojich radoch členov s právnickým vzdelaním, pričom má možnosť využívať aj podporu Ministerstva. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Cob/259/2011, 5Co/26/2012, ktorých prípadoch súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia. Obdobne poukázal aj na dôvodovú správu zákona č. 384/2008 Z.z. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného, pričom aj v danom prípade vedľajší účastník vstúpil do konania na strane žalovaného za účelom ochrany jeho práv z vlastnej iniciatívy, k čomu však žalovanému bol v zmysle § 29 ods. 2 súdom prvého stupňa ustanovený opatrovník. Vzhľadom na to, že ustanovený opatrovník disponuje rovnakými oprávneniami ako účastník konania a patria mu všetky procesné prostriedky na zabezpečenie nevyhnutnej a účinnej ochrany a povinnosti neprítomného účastníka - žalovaného. Žalobca zastáva názor, že nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval jeho záujmy. V zmysle uvedeného potom nemožno zo strany vedľajšieho účastníka hovoriť o trovách účelne vynaložených. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/141/2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012 a sp. zn. 16Co/100/2012 a Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/35/2012 a sp. zn. 13Co/40/2012.

Ostatný účastníci odvolanie nepodali a k doručenému odvolaniu sa vedľajší účastník nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - vedľajším účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že žalobcu nie je dôvodné a preto je potrebné uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka potvrdiť.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je odvolateľom napadnutá časť náhrady trov konania vedľajšieho účastníka.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca podal návrh na súd prvého stupňa dňa 12.01.2012 a žiadal, aby súd platobným rozkazom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu do 15 dní od doručenia platobného rozkazu 782,86 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14,75% ročne zo sumy 552,79 Eur od 01.05.2007 do zaplatenia a náhradu za súdny poplatok 46,50 Eur a zároveň si uplatnil aj náhradu trov konania.

Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom zo dňa 17.01.2012, č.k. 37Ro/3/2012-22. Písomným podaním zo dňa 08.02.2012, doručeným súdu prvého stupňa vedľajší účastník HOOS, Važecká 16, Prešov, v zastúpení advokátom: JUDr. Ambrózom Motykom nahlásil vstup do predmetného konania na strane žalovaného. Písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 23.04.2012 potom vedľajší účastník vo veci podal odpor proti platobnému rozkazu a zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku a vyčíslil si trovy vedľajšieho účastníka vo výške 141,79 Eur za 1 úkon právnej pomoci vo výške 51,45 Eur, pričom vo veci si uplatnil odmenu za 2 úkony - prevzatie a príprava zastúpenia, odpor, pričom žiadal priznať režijný paušál a uplatnil si aj 20% DPH. Následne žalobca po doručení odporu vedľajšieho účastníka písomným podaním zo dňa 06.06.2012, doručeným súdu prvého stupňa 12.06.2012 zbral návrh v celom rozsahu späť. Navrhol konanie zastaviť, žiadal o vrátenie súdneho poplatku a zároveň podrobne zdôvodnil svoj návrh, ktorým žiadal, aby súd vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania nepriznal, ktorý názor odôvodnil tými istými argumentmi, ktoré uviedol aj v odvolaní.

Podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku ak konanie bolo zastavené.

V zmysle ods. 2 § 146 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie žalovaného vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania žalovaný.

V zmysle § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznaná náhrada trov konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril. To neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Cit. ust. § 146 ods. 1 vyjadruje výnimku, kedy výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania a kedy ani účastníci na ich náhradu nemajú nárok. Ide teda o prípady kedy neplatí zásada zodpovednosti za výsledok konania. Ust. ods. 2 potom ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Vyžaduje teda zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Preto ak vzal žalobca návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí (ak nejde o prípad podľa ust. § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p., ktorý je výnimkou), že zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Podmienky pre aplikáciu vety druhej cit. ust. § 146 ods. 2 O.s.p. v danom prípade splnené neboli, keďže k späťvzatiu návrhu nedošlo pre správanie žalovaného.

S poukazom na vyššie uvedené, potom v danom prípade žalobca späťvzatím podanej žaloby z čisto procesného hľadiska, ktoré je v danom prípade potrebné zohľadniť, zavinil, že konanie muselo byť zastavené. V dôsledku toho vznikla povinnosť žalobcovi nahradiť trovy konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane.

V danom prípade bolo potrebné zaoberať sa tiež otázkou prípadného naplnenia podmienok cit. ust. § 150 O.s.p. Predpokladom výnimočného použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnená tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducej tvrdosti. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane účastníkov konania. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdení všetkých okolností konkrétnej veci. Týmito okolnosťami môžu byť dôvody osobné, majetkové a sociálne pomery účastníkov konania, dôvody uplatnenia nároku na súde, či postup účastníka v konaní. Obyčajnú nesolventnosť účastníka konania bez ďalšieho, pritom nemožno považovať za dostatočný dôvod, k uplatneniu § 150 O.s.p. Pri posudzovaní výnimočnosti dôvodov vhodných osobitného zreteľa, je potrebné prihliadnuť k pomerom oboch strán konania.

Posúdiac otázku náhrady trov konania v danej veci podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení a uvedených kritérií, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky v zmysle cit. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. pre to, aby bol žalobca, ktorý procesne zavinil zastavenie konania, zaviazaný na náhradu trov, pričom neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

K argumentácii žalobcu, je potrebné uviesť, vychádzajúc pritom aj z mnohých rozhodnutí odvolacích súdov, na ktoré vo svojom odvolaní poukázal vedľajší účastník, že nemožno akceptovať argumentáciu o neúčelne vynaložených trovách konania vedľajším účastníkom, pretože práve po vznesení námietky premlčania zo strany vedľajšieho účastníka došlo k späťvzatiu návrhu. Žalobca neuviedol žiaden dôvod späťvzatiu návrhu, preto nemožno z ničoho vyvodiť, že by dôvodom späťvzatiu bolo správanie žalovaného (napr. v prípade splnenia žalovanej povinnosti). Skutočnosť, že úkony, ktoré uskutočnil právny zástupca vedľajšieho účastníka, mohol uskutočniť vedľajší účastník, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom. Rovnako ani samotná skutočnosť, že samotné združenie má v radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie, nie

je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom. K neúčelnosti trov konania dochádza samotným podaním návrhu v prípade, ak bol následne žalobcom v celom rozsahu vzatý späť, a teda sám zastavanie konania zavinil. Ak sa účastník môže dať v konaní zastúpiť advokátom, potom je nezrozumiteľná námietka žalobcu, že ak sa vedľajší účastník dá zastúpiť, dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania, pretože v danom prípade nejde o navyšovanie trov, ale o vznik trov v dôsledku ústavného práva na zastupovanie. Z argumentácie žalobcu potom akoby vyplývalo, že žalobca môže byť v konaní zastúpený, žalovaný by nemal byť, resp. nie dostatočne kvalifikovane, pretože tak žalobcovi v prípade neúspechu zbytočne narastajú trovy. Je zrejmé, že ide o neprijateľný záver v rozpore s Ústavou SR, ako aj O.s.p.

Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia nedochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov a nehospodárnosti konania, na ktorú skutočnosť by mal súd prihliadať použitím ust. § 150 O.s.p. V tomto smere odvolací súd poukazuje na ust. § 3 ods. 4, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch, podľa ktorých každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi združenia a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov. Proti porušeniu práva a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Z uvedeného je zrejmé, že vedľajší účastník na strane žalovaného vstúpil do konania s cieľom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy žalovaného, a preto pokiaľ vedľajší účastník bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, nemožno v danom prípade zastávať názor, že týmto zastúpením došlo k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania aj s poukazom na ust. § 20 ods.1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, podľa ktorého každý má právo na poskytovanie právnych služieb a môže o ne požiadať u ktoréhokoľvek advokáta. Odvolací súd ďalej dodáva, že v danom prípade nie je možné aplikovať ani ust. § 150 ods. 2 O.s.p., nakoľko z dôvodovej správy ust. § 150 ods. 2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. účinného od 15.10.2008, vyplýva úmysel predkladateľa zákona vo veciach s nízkou hodnotou sporu pristúpiť k zníženiu neprímeraných trov, ak tieto sú voči pohľadávke v drobných sporoch neprímerané, a to obdobne ako je upravené v Nariadení EP a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.07.2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, tzv. drobných sporoch. Ide však o konania, kde trovy predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka. O takýto prípad však v danej veci nešlo.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto to, čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí, najmä z hľadiska náhrady trov konania aj pre vedľajšieho účastníka. Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Predpoklad na priznanie náhrady trov konania v posudzovanej veci spočíva v podmienke, že trovy musia byť účelne vynaložené, treba interpretovať v súlade s dvomi významnými právnymi normami: 1. podľa článku 47 ods. 2 Ústavy, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi..., 2. podľa § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že podľa Ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov a preto toto právo môže uplatniť aj také združenie. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva však nepredpokladá, že spotrebiteľia, združení v nejakom združení, sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou, založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľov. Takéto združenie môže byť podľa názoru odvolacieho súdu, vytvorené aj

z osôb, ktoré nemajú žiadny predpoklad, aby sa dokázali právne účinným spôsobom brániť v konaní pred príslušným súdom (podľa názoru odvolacieho súdu ide o znalosť procesných predpisov, ktorú nemožno stotožniť so znalosťou hmotnoprávnej problematiky ochrany spotrebiteľa) a tak len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa sa nemôže, podľa odvolacieho súdu, vyvodzovať, že také združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Navyše, v zákone č. 250/2007 Z.z. sa združenie uvádza vo viacerých ustanoveniach (§ 1, 3, 4, 10, 14b, 19, 20, 25 a 26a). Ani jedno z týchto ustanovení a rovnako ani Občiansky súdny poriadok neukladá takému združeniu (porovnaj najmä § 25 citovaného zákona), aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom. V tejto spojitosti treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 3 Ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Združeniu podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. žiaden zákon nezakazuje byť zastúpený advokátom (podľa názoru odvolacieho súdu ani v hmotnoprávných vzťahoch) a tento záver musí byť základom pre posúdenie práva združenia, na náhradu trov konania vzniknutých trovami advokátskeho zastúpenia. Takýto výklad základného práva na právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 Ústavy v spojení s § 3 ods. 4 zákon č. 250/2007 Z.z. je potrebné uplatniť v posudzovanom spore aj vo vzťahu k § 146 ods. 2 O.s.p., osobitne k náhrade trov konania vzniknutých právnou pomocou poskytnutou advokátom.

Vychádzajúc z takéhoto výkladu Ústavy a Zákona o ochrane spotrebiteľov odvolací súd je názoru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 ods. 1 O.s.p., resp. § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom boli zbytočné, respektíve neúčelné, ale táto náhrada nemôže byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdmi zastúpiť advokátom. Za neúčelný úkon však nemožno bez ďalšieho považovať vstup vedľajšieho účastníka do konania, lebo po prvé, taký úkon Občiansky súdny poriadok upravuje a pripúšťa bez obmedzenia (jediným obmedzením je to, že konanie zatiaľ právoplatne neskončilo) a po druhé, ide o vstup do neprávoplatne skončeného konania, v ktorom sa nedá vopred vylúčiť, že vedľajší účastník so zreteľom na povahu súdnej ochrany a jej špecifický predmet, ktorým je ochrana spotrebiteľa vo všeobecnosti môže účinným spôsobom plniť svoju funkciu vedľajšieho účastníka. V tejto veci došlo k takému vstupu do konania, ktorý odvolací súd nepovažuje, so zreteľom na uvedené, za neúčelný procesný úkon, a teda aj trovy tohto úkonu nie sú neúčelne vynaloženými trovami a odvolací súd ani iné neúčelné úkony právnej pomoci nezistil.

V zmysle ust. § 137 O.s.p. je súčasťou trov konania odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Pravidlá pre výpočet odmeny advokáta upravuje Vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška“). Podľa § 9 ods. 1 Vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak. Podľa § 10 ods. 2 Vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov prvostupňového konania, ktoré spočívajú v trovách právneho zastúpenia v celkovej výške 141,79 Eur, vychádzajúc z hodnoty sporu, tak ako ich vyčíslil súd prvého stupňa, pričom proti samotnej výške priznanej náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi žalobca ani nenamietal.

S poukazom na uvedené zdôvodnenie, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka s použitím § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Nakoľko

vedľajší účastník zastúpený advokátom si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, nebola mu odvolacím súdom priznaná.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.